SJB SELECTION

RECENSIE · JAZZ

Nemesis | Aaron Parks

Misschien is het echte Nemesis van Aaron Parks het etiket dat we op zijn muziek proberen te plakken: zodra we denken het juiste te hebben gevonden, is de muziek alweer over de muur geklommen.

SJB SELECTION · NOVEMBER 2026

Misschien begrijp je “Nemesis” het best wanneer je ophoudt te vragen tot welk genre het behoort. Jazz, rock, ambient? Aaron Parks kent de regels perfect en lijkt vooral plezier te hebben zodra hij ze laat verdwijnen.

Aaron Parks volgde een uitzonderlijk vroeg muzikaal traject: college op zijn veertiende, New York op zijn zestiende, de band van Terence Blanchard op zijn achttiende. Die versnelde opleiding sloot hem niet op in jazz, maar gaf hem juist de middelen om telkens opnieuw over de hekken ervan te klimmen.

“Nemesis”, van *Invisible Cinema*, is daar een uitstekend voorbeeld van.

Naast de piano horen we Mike Moreno op gitaar, Matt Penman op bas en Eric Harland op drums. Parks voegt Mellotron, glockenspiel en keyboards toe. Jazz komt door de voordeur, rock glipt door het raam naar binnen en ambienttexturen lijken langzaam door de muren te sijpelen.

Toch klinkt niets in elkaar gezet.

Ritmische precisie leeft naast improvisatie. Structuren keren terug, buigen en veranderen van kleur, gedragen door een subtiel **ritmisch getik** dat nauwkeurigheid suggereert zonder ooit volledig mechanisch te worden. Piano en gitaar bewegen samen, gaan uiteen en raken elkaar opnieuw, met **een klank met metalen randen**.

Het nummer beweegt als een uiterst precies gebouwd mechanisme dat telkens weer onvoorspelbare manieren vindt om van richting te veranderen.

Daar verschijnt zijn **onvoorspelbare precisie**: alles lijkt tot op de millimeter ontworpen, maar toch glipt er steeds iets opzij, buiten de lijn, buiten het raster.

Er bestaat geen definitieve verklaring voor de “Nemesis” uit de titel. Misschien is dat maar goed ook. De tegenstander zou simpelweg onze behoefte kunnen zijn om een etiket op de muziek te plakken.

Jazz? Rock? Filmmuziek?

Na een tijdje doet het er niet meer toe.

Invisible Cinema levert een interessanter perspectief: Aaron Parks lijkt de soundtrack te componeren voor een film die nog niet is opgenomen.

Meer tuinieren dan techniek.

En “Nemesis” groeit precies zo: vrij, precies scheef genoeg en moeilijk binnen een hek te houden.

> ***Misschien is het echte Nemesis van Aaron Parks het etiket dat we op zijn muziek proberen te plakken: zodra we denken het juiste te hebben gevonden, is de muziek alweer over de muur geklommen.***

LUISTER

Nemesis — Aaron Parks — staat in onze playlist Midnight Piano & Blue Notes.

Aaron Parks · *Invisible Cinema* (Blue Note, 2008). Elke vrijdag bijgewerkt. Op het gehoor gekozen.

LISTEN FIRST. SELECT SECOND.